

# СЛАВЯНСКИ ВѢСНИК

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСНИКЪ.

БРОЙ 130.

Русчукъ 12 Юлий 1886.

ГОД. VII.

Излиза три пъти въ седмицата  
всеки:  
Вторникъ, Четвъртъкъ и Събота

ЦБНА:  
За година 20 лева сребърни  
шестъ месеци 12 лева ср.  
три . . . . . 7 " "  
Една брой 20 стотинки.

Сичко което се отнася до вѣстника  
подадено са направо до  
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.

Неплатени писма не са приематъ  
Ръженици назад се наврещатъ

За обявления се заплаща:  
За всеки рѣдъ при прѣятъ пътъ 20 ст.  
" " " " втори " 10 ст.

!!!

Послѣднитѣ събития въ камарата, дойдохъ да растроеждатъ мнозина приятели както лично на днешния либераленъ кабинетъ, тѣй също и на либералния принципъ, за когото са направихъ толкова жертви да се подкрепи и задържи въ парода. Събитията сѫ повѣче отъ неожидани и никой неможе да си истѣлкува смисълътъ и значението имъ, нито цѣлътъ съ којто се вършиятъ.

Не щѣхме да се нико уಡеляваме, нито замисловахме за бѣдущето, ако това което са извѣрши на 8, 9 и 10 того въ камарата, ставаше отъ старна на опозицията, нъ понеже то са е извѣршило отъ либералното большинство, привлече общото внимание и мнозина почнаха да се запитватъ: къдѣ ще му излѣзе края, съ подобно направление на дѣйствие.

Ето какво ни пишатъ изъ София отъ 10 того по събитието:

„Вчера и днес въ камарата се разисква проекта за покупката желѣзницата Руссе—Варна. Въ з-тѣ засѣданія говорихъ за проекта само: Каравеловъ, Стамболовъ, Халачевъ и Милевъ, а противъ: Д-ръ Вачовъ (много основно), Ризовъ, Вълчовъ, Мановъ, Х. Петровъ, Камбуровъ, Помяновъ.

Днес подиръ обѣдъ въ пуб-

лично засѣданіе г. Каравеловъ каза, че имало министри, които били съгласни за всичко, и тъко то казвали че не одобрявали никакъ и съдователно тѣ лѣжатъ! Г. Министра Радославовъ възрази — това е нечестно да се говори и че г. Каравеловъ трѣбва да расправи на Събранието, че „проектъ“ е внесенъ само отъ него. Рѣкоплесканія, шумъ — долу, горѣ и пр. и пр. се чувахъ отъ депутатите. Най-сѣтиѣ г. Каравеловъ каза, че ималъ да представи нѣкои важни работи на Събранието, и тѣ трѣбвало публиката да излѣзе отъ салата. Зачуха се гласове: нѣма нужда, долу, вѣрно, да, и пр. и пр. Рѣшено да се оттѣгли публиката. Щомъ се захвани засѣданіето при закрити врати, чува се пукотъ и народа нахълта на мѣстата си, разѣира са като строши един врати на галериите. Викъ, много неприличенъ отъ представителите — варвари, вагабонти, гранъ и пр. и пр. Наистина че това повѣдение на публиката не бѣше коректно, нъ отъ друга старна, то явно показва, че не е съгласна въ нѣкои работи съ мнѣнието и дѣйствието на Камарата. Частно се говореше че публиката искала да бие нѣкого и че заради това насилила да излѣзе въ Събранието (нѣ въ засѣдателната зала, която е на долний катъ). Предѣздателятъ искаша въоружена сила; речено и свѣршено. Жандармерия докараха

и двѣ роти войска блокира събра-нието. Редъ и тишина въ дворе-ни. Въ тайното засѣданіе се про-честе единъ протоколъ на мини-стерския съвѣтъ чрѣзъ което г. Каравеловъ искаше да компрометира г. Радославова — че вед-нѣжъ билъ подписанъ за, ару-ги нѣтъ казвалъ не; говори и г. Цановъ за нѣкаква си депе-ша по същъ предметъ отъ г. Радославова до г. Каравелова. Г. Радославовъ отговори, че той о-чаквалъ обвинителенъ актъ, нъ за жалостъ виждалъ куриозъ. Протоколъ и депеша — работа невинна. Г. Радославовъ заяви, че това което е подписанъ не го отрича и че съдователно не разбира какво е дало на г. Ка-равелова, да се съмнѣва въ него, когато той още нищо не е го-ворилъ въ Събранието. Това е много просто и незаслужава-тъкъвъ шумъ. Подиръ това се от-кри пакъ публичното засѣданіе. Прѣниятъ се продължиха. И най-нѣмъ, безъ да се даде на вътъ засѣданіе дебатъ и из-бираніе комиссия за прѣглежда-нѣе проекта, мина се на реда, безъ да се глаѓда заявлението на представителите — че нестанало гласуваніе. Съ една рѣчъ, пълно насилие и никакъ правилникъ, и конституция искаха да влез-матъ прѣдъ видъ. Като се видѣ това повѣдение и дѣйствие на правителството, около сто души излѣзоха вънъ и направиха Съ-бранието несъстоятелно да засѣ-

дава. Обаче и на това не са даде никакво внимание. 80 души рѣ-шиватъ всичко, когато за да се засѣдава трѣбва да присъствува 144 души! Ето какъ се па-зятъ законитѣ.“

Отъ горното изложение става ясно, че въ камарата сѫ станали такива работи, които непрѣб-ваше да станатъ, които по съкъй начинъ прѣбваше да се избѣгнатъ, особено въ днешнитѣ об-стоятелства. Положението на ра-ботите изисква прѣди всичко миръ, тишина, единодушие и съгласие въ сичко. За жалъ обаче сичко се презрѣло и рабо-тата са обирала на бучакъ ха-къж ичунъ! Това ние неочекавах-ме. Да хранимъ ли надѣжда, че ще са поправятъ грѣшките, че ще са постигне онова единодушие, което владѣеше прѣди нѣколко мѣсяци, твърдѣ се съ-мнѣваме и ще очакваме да видимъ врѣмето какво ще ни принесе.

Разясненията, които ще по-слѣдватъ отъ едната и другата страна, ще ни послужатъ, да може съкъй да си състави понятие, кой е правия. Да обвиняваме, прѣди да съслушаме не е спра-вѣдливо, ето кое ни заставлява да бѣдемъ за сега въздѣржателни.

Нашето искренно желание бѣше и е да се не дѣлимъ и противопоставяме един срѣщу други, за-щото отъ това неможе да има добри слѣдствия за принципа, когото защищаваме.

## КОРРЕСПОНДЕНЦИЯ

по

ВЪПРОСА ЗА СЪЕДИНЕНИЕТО.

Отъ 4 Септември 1885 год. до 15/27

Априли 1886 год.

(Продължение отъ брой 129).

Захванѣхъ се нови преговори, всѣдѣствие на които Високата Порта и азъ, съдѣдъ да-деното ми разрѣщение, приехъ съдѣдующето, върху което бѣше се спрѣль И. В. Прѣвѣ-ходителство Руский Посланникъ:

1) Органическия уставъ да се прегледа, както това бѣше установено между Турция и България, отъ една Турско-Българска коми-сия, а само изработеното отъ нея да се предложи на Великитѣ Сили за утвѣрже-днене, и

2) Да се приеме по принципъ съдѣдующа-та редакция срѣчу първия членъ на спогод-бата ми съ Турция: „Главното управление на Источна Румелия да се повѣри, съгласно чл. 17 отъ Берлинския договоръ на Бъл-гарския Князъ“.

Това обстоятелство предизвика вуждата за новъ актъ, който би опредѣлилъ спогодбата между Турция и България.

Високата Порта, съдѣдъ преговори, които посдѣдавахъ между мене и И. Свѣтостъ Ве-ликия Вазиръ, състави съдѣдующата формула, за да я предложи на Конференцията.

1) Главното управление на Источна Ру-мелия ще се повѣри на Българския Князъ върху основание на Берлинския договоръ.

До когато Князъ нази едно правилно и вѣрно новедение спрѣмо гюзенрентския дворъ и посветява усилията си за запазване реда и безопасността въ провинциите и за благо-дѣнствието на Румелийското население, не-говото назначение, като Главент Управителъ, ще бѫде подновявано съдѣдъ истичанието на всѣки петгодишънъ периодъ съ съгласието на Великитѣ Сили, съобразно съ чл. 17 отъ Берлинския договоръ.

2) Послѣдните на горнитѣ распореждания мусулманскитѣ села отъ Кърджалайската околия, а тѣ също и ония познати мусулман-ски села, лежащи въ Родопите и които до сега сѫ останали вънъ отъ управлението на Румелия, ще се отдѣлятъ отъ областта и ще бѫдѣтъ управлявани направо отъ Имп-раторското Правителство въ замѣна на право, което има Високата Порта споредъ първата алии на чл. 15 отъ Берлинския до-говъръ.

Делимитацията на поменжката околия и въпроснитѣ села ще стане отъ една техни-ческа комиссия, назначена отъ Високата Порта и Българския Князъ. Таа делимитация ще се приложи на мѣстото, като се държи съмѣка за стратегическите условия, нужни за запазване интересите на Имп-раторското Правителство.

3) За обезпечаване на вѣчния миръ и ти-

шината въ Источна Румелия и благо-дѣнствието на жителите ѝ, една комиссия, назначена отъ Високата Порта въ Българския Князъ, ще бѫде натоварена да прегледа Органическия уставъ и да го измѣни съгласно съ исканията на положението и мѣстните нужди. При прегледъните на устава ще се взематъ въ внимание интересите на Отоманско съ-кровище.

Тая комиссия ще свърши мисията си въ растояние на четири мѣсѣци. Изработеното отъ нея ще се подложи на Цариградската Конференция за утвѣрждение. А до когато видеизмѣненията се утвѣрдятъ, грижата по управлението на областта, съгласно съ фор-мите, изисквани отъ настѫющите обстоятел-ства, ще се повѣри на мѣдростта и вѣр-ността на Князъ.

4) Всичкитѣ други распореждания на Бер-линския договоръ относително Българското Княжество и Источна Румелия сѫ и оставатъ въ сила.

Азъ заявихъ, че ще приемъ тая формула съ нѣкъи и други измѣнения, на които обаче не може да се даде надеждното съдѣдствие, тѣ като посдѣдните на получениетѣ запо-вѣди прѣбваше да се завършатъ немедленно въ Столицата.

II.

Австрия, Италия и Русия, споредъ една формула, происходяща отъ И. П. Г-на Ро-билиана, настоявахъ, що спогодбата да се утвѣрдятъ на Конференцията.

утвѣрди отъ предстоящата Конференция по една форма, която остави всичко въ висяще положение до прегледъните и утвѣрж-дните на Органическия уставъ. Високата Порта и азъ се вѣспрѣвихме и искахме, щото утвѣрждението на спогодбата да стане отъ сегашната Конференция, а онова на видоиз-мѣнения Органически уставъ тогава, когато той се прегледа. До минутата на заминава-нието ми не се сподули, освѣти съ видимъ първата формула замѣнена съ една друга, която, ако и видоизмѣнена, поддържа при-временното положение. За по-добро и споду-чиливо обсѫджене формулигъ, излага се и едната и другата:

### A). Гиз Робилиановата формула.

Силитѣ приемътъ распорежданията, у-становени въ спогодбата между Високата Пор-та и България и изложен тукъ въ прило-женния актъ. Тѣ се съгласяватъ, щото тя — спогодбата — да се промулгира немедлен-но въ съдѣдующата форма: (тукъ се излага спогодбата). Силитѣ си заизвѣзватъ да дадятъ тѣхното окончателно утвѣрждение на вѣп-росия актъ въ една конференция, която трѣб-ва да се събере въ Цариградъ, когато тѣ — Великитѣ Сили — ще иматъ възможность-та да утвѣрдятъ и ревизиратъ Органически

## ИЗЪ ЮЖНА БЪЛГАРИЯ.

Органът на Гърцката Фенерска Патриаршия вѣстникъ „Костандинополисъ“ не минува почти ни бой отъ да не напише нѣщо за многострадална Македония. Той вѣстникъ, докатъ съобщаваше само за духовното развитие, умственото унапредъване и училищата на Елинанизътъ отъ една страна, а отъ друга на българщината въ Македония, сравняваше тия два народа кой повѣчко е напредънал въ това отношение и имаше программа и начало, че по напрѣдъ Македония да се погръчи, та послѣ да се завладѣе и политически. Благодарение на това умно ржководство работитъ отъ бившагъ Патриархъ Иоакимъ, койго въ сѫщото време бѣше въ главенъ редакторъ на „Костандинополисъ“ въ благодарение на мюзикретът си предъ турските власти, Гърциятъ въ Македония имаше училища и въ най-затъненитъ мѣста. Наралено съ Иоакима и съ неговата изодотоворна отистина за гърциятъ политика вървѣха и гърциятъ въ Македония многочислени силогози, при всичко, че тѣ сѫ свърталища и центрове на гърциятъ клѣтвата и андарты. Извѣтъ гаѣдаше отъ напрѣдъ „Неологосъ“ на Македония. Той набитъ съ фанатизъмъ до невмѣрности, не искаше никакъ даже да допусти мисълта, че въ Македония живѣять българи, и трогнатъ отъ стари вѣспоменания и бѣдъщи розови надѣжди, че единъ денъ исчезвалата и заритата въ прахъ Византия, ще въскресне и въ бѣговете на златниятъ рогъ ще почне да царува династията на Падеологовци, имаше за начало и гаѣдаше какъ и какъ да напакости на Сѣверна България и Румелия, които области, та ги имаше за изгубени отъ всѣмирната бѣдъща Византийска империя. Обаче дойде Св. Стефански договоръ и подиръ него Берлински, които разчоплихъ и расплатихъ мозъкътъ на „Неологосъ“ и му казахъ (Св. Стефански договоръ), че въ старославий Охридъ и при бѣговете на македонски Дрянъ и срѣбропени Вардаръ не живѣять гърци и безродни Ромей а българи — Славяни. Тогаъ чакъ „Неологосъ“ се сѣпна отъ лятаргический си сън и подиръ подписането на Берлински договоръ по негова покана, основа се въ г. Пловдивъ една френско гърца газетка, която му служеше и му служи за публиченъ шпионенъ на „Неологосъ“. Името на тая газетка (шионка) е „Филиппулисъ“. Както ще е общо познато на много много просвѣтни българинъ, Св. Стефански договоръ въ предѣлътъ си обѣмаше съ малки исклучения една естествена България, създадена отъ провидѣнието, а Берлински трактатъ дойде, та раскъса тая цѣлокуна Св. Стефанска България на петъ парчета, отъ които най-главното е българска Македония гиѣздото на бѣдъщност и огнището на Българската идея.....

**Б). Формула, на която съз се спрѣли тѣхни Превъходителства I да Гуссий и Австрийски посланици, опълномочени отъ другарите си да трети ратъ съ И. П. Сайдъ Паша, Министра на Външните Дѣла.**

Силитъ приемътъ още отъ сега ражданната на съглашението между Високата Портъ и Българското Княжество такива, каквито сѫ тѣ формулации, както по-долу се излага и се съгласяватъ, щото тѣ да се промулгарятъ немедлено въ тая форма и положатъ въ дѣйствие (тука щѣла да се изложи видоизменената спогодба). Силитъ ще дадатъ тѣ сѫ тѣхното формално утверждение на казания актъ въ една конференция, които трбва да се събере въ Цариградъ, като тѣ ще могатъ да утвърдятъ видоизмененията, внесени въ Органическия уставъ на Источна Румелия\*.

Поменжтѣ Гда посланици сѫ се спрѣли на тая формула, като имали предъ видъ формулитъ на Високата Портъ относително заключителната алианса, отъ които едната е война, а другата моя.

Тѣ сѫ слѣдующи:

**а). Формула на Високата Портъ.**

Щомъ се прегледа Органическия уставъ на Источна Румелия, Конференцията ще се събере, съгласно горния трети членъ, за да утвърди формалното съглашение на всичките Сили\*\*.

Тогаъ слѣдъ подписането на Берлински трактатъ, както казахъ „Неологосъ“, като имаше предъ видъ и Св. Стефанскиятъ до говоръ, разчървка си дѣбълъ мозъкъ и поглѣдна около сѣбе си. Той повѣрова отчасти, че изгубената въ прахъ Византия не е възможна да се въстанови въ цѣлостъ, извади отъ умътъ си България, а за Румелия попече се колебаеше. Ваустна се тогаъ въ Македония и съ язикъ и лукавство притежание само на гърциятъ вѣстникъ и патриоти, искуше, ругаше, канардисаше и доносваше противъ македонскиятъ българи. Той улови се съ българскиятъ Езархъ въ Цариградъ, койго и да не работи, както требова, се пакъ отъ когото македонскиятъ българи стоплюватъ душата си, и съ единъ олимбийски начинъ искаше остранението му отъ Цариградъ, като за доказателство на това прѣвеждаше разни взгнили и ржджасали мисли отъ старата и новата история на Вселенската патриаршия. Въ нищожните движения на македонскиятъ българи „Неологосъ“ виждаше прѣсть на панславянските пропагандисти и панславянскиятъ тайни комитети, които въвъображението на Неологоза съставляваха цѣли орлии. „Костандинополисъ“ прѣемѣтайки близнаката бѣдъщност на българи и близката угроза на гърциятъ поглѣдна по ярко на въпросътъ и намѣсто като Неологоза голи обвинения и диви разоблачения съврзани съ доноси и вѣтнничество, поискана да намѣри дѣйствителенъ царъ и усиѣното погръзване българи у Македония. За тая цѣль Иоакимъ проводи прѣзъ 1879 — 80 — 81 година вѣконо пропагандата на протосингела, ужъ съ духовна-церковна мисия, а въ сѫщностъ тѣ бѣха единъ видъ политически пропагандисти и ревизори, които съ добро око гаѣдаха и испитваха, гдѣ е най-много българщината сила, гдѣ е слаба и пр. Съ завръщанието си въ Цариградъ тѣ разбираха само по сѣбе си, даваха истински давни за положението на Македония. Тия паже-шественици прѣво, ако помнимъ добре иска-раха титлата „булгарофона“ на българи въ Македония и безъ стеснение съвѣстъ ги наричаха гърци, въ побългарени отъ много бройните български пропагандисти, които учи-кръстосвали по Македония. И това бѣше да замажи очи на гърциятъ народъ, а особено на ония гърци патриоти, които гадаличани въ тайниата имъ страна отъ хитритъ патриаршески сановници готови сѫ да жертвува-тъ не само послѣдната си аспира, и въ главата си, само да е за народното благо, за бѣдъщата вѣла Елада, за „мѣгали идея“ и за пукъ на „хондрокефалит“ и схизмати-циятъ, които искали били дивашки да по-българятъ Еленска Македония. И вътре-ти знаехъ, (особено слѣдъ ревизорите) добре, че въ Македония не живѣять нити нарица-тъ отъ тѣхъ „булгарофона“ нити потом-

цитѣ на Демостена, а громадно число „бу-гари“ — Славяни, които ги има даже съ развалено наречие въ самата „чиста“ Елада въ Пелопонесъ, и отъ които излизатъ най-върлите борци и отчайни ратници за гърци-ката свобода. Даже нѣколко отъ войводите, които ратуваха въ 1821 година за гърцката независимост бѣхъ чисти славяни. Единъ отъ тия войводи, наим смѣлиятъ и буйниятъ, койго распиле тридесетицата войска на Ибраимъ паша, които сигурно бѣше уловилъ тѣкни на съврътлициата имъ бѣше славянинъ (българинъ) наричаемъ отъ гърциятъ Марко Бочарис и на койго въ Атина на прѣво място срѣдъ народните музеи иматъ му издигнато вѣлаколѣпенъ паметникъ. Той е родомъ отъ едно село Богацко (Бугарско, Бугарево, Богово) и фамилията имъ се викала Бѣчеви-реви, които била добра богата, и тѣ отъ арнаутските золумуци, та се прѣселила въ Саламина — (Елада).

Както казахъ Фенерската патриаршия у-звѣзайки грозното бѣдъщо въ критическото положение, на което е изложена гърцката вѣла идея, тя искано виждаше че съ просвѣщението на македонскиятъ българинъ не остава поле на гърциятъ шимекерия, та поиска да се въпротиви на естественото българско движение. И тя замѣри оржие въ това си съпротивление въ училищата. Атинското правителство не отбѣгаше съвѣтъ на свѣтѣшата патриаршия, въто послѣдната на първото. Сгрупирване на най-видните търговци въ Костандинополь стана, вслѣдствие по-жертвата се вѣконо хиляди лири за възди-гание училища у Македония. Такава сѫща сгрупировка стана и у Атина, инициаторътъ на което тайномъ образомъ бѣхъ самия министъ. Събраната помощъ се провождаше на патриаршията и на нѣщата расположение бѣха всичките сумми. И почна се енергическа духовно умствената гърца пропаганда въ Македония, дано тия „булгарофони“ да погръчатъ. И здания се дигаха високи като кули, бѣли като съвѣтъ и учителки даромъ се провождаха; и въ нищо нѣможехъ да сторатъ, освѣтъ въ извѣстни мѣста. Дойде Срѣбърско Българската война, чу се българскиятъ топъ, койго съ гръмежътъ си лѣпна шамаръ на македонскиятъ българинъ и разчървка мозъкътъ му, койго сепнатъ каза: „нашатъ брака бугарите се биятъ за слободия“ и прѣзъ урвести и каменисти планини хвръчаша съвѣтъ стотини македонски соколи дойдоха да помогнатъ на бракията си. Дойде вторъ гръмежъ отъ Пиротскиятъ топъ, нова вѣтрѣщая неизказаната радост на македонецътъ, койго се сепнеше: „хвала на нашите браки бугари тѣ надвихъ 80 годишна царница, ще могатъ да надвиятъ и Турчинотъ“. И гласътъ на тия Пиротски топове гръмежъ се носеше отъ кѫща на кѫща и съ страхопочитане

се вѣканъ говореше за него и за македонските соколи, които рамо до рамо съ своите брая на вѣлѣзаха като ураганъ въ Пиротъ. Видѣ това „Костандинополистъ“, оставилъ се отъ да борави съ църковно училищните работи. Патриаршескиятъ велики планове и идеи се сгромолясаха и ритнаха отъ топовнити гърмежъ при Пиротъ, Драгоманъ.

Г. Апхило 31 Юни 1886 год.

Д. А. Спировъ.

## МАКЕДОНСКИ ВОЙВОДА.

(Патриотическа идея).

Идеалътъ, младъ, неопитенъ Азъ отъ странство се пребрахъ, Много обичъ — ужъ за злони дни — Въ дълъ душата си съзряхъ. Скитникъ вѣченъ, безъ умората На ловдни вече старъ, Най-горѣщо вѣрвъхъ въ хората И въ святът имъ идеалъ. И се лутахъ въ тия гниости На незнайниши ширъ и дълъ, И, уви, съсъ Божи милости, Бѣхъ излъгъвъ неведънъ, А въ подмога и онкване На тазъ вѣра безъ предъдълъ, Чухъ азъ множко онлакваша. Ала малко вѣра й жаръ. Сѣмъ ли бѣла съмъ предъ искусствата На слободата имъ рѣчъ, Но подкупванъ бѣхъ отъ чувствата, И се сѣнчахъ късно вѣчъ. И когато мѣтнахъ пръснато Своя поглѣдъ азъ назадъ И готовъ бѣхъ вече пръснато Да испусвамъ този святъ: — Свѣтла личностъ съ умиление И съ молба се сирѣ предъ менъ: Не святото лъ провидение Ме избави оня дни? Азъ забравихъ мигомъ скръбното И прегърнахъ тозъ другаръ По борба съсъ злото, вдѣлнато Въ вожделението идеалъ. Дълго сепнато говорихме За такозвъ и онаковъ И пай-сѣтий ний отворихме Македонския вѣпросъ, И тогава той, войводата, Яръ, съ распалила глава, Защицава за свободата, За човѣцкия права; За святото назначение На рѣшителни човѣкъ, За щастливото рѣшене На борбата въ нашътъ вѣкъ. За Румелия, за България, За посѣдната война, За цѣлъта на бай Захария, За Цанковската мыгла; За престълната политика На министерски съвѣтъ И за Свиридовската критика Върху днешниятъ кабинетъ. . . . Слѣдъ тозъ опинъ поетически На общественни дѣла, Ревни сило, исторически Тая сила на канара.

## б). Моята формула.

Силитъ ще утвърдятъ въ една конференция, които трбва да се събере отново въ Цариградъ, и Органическия уставъ на Источна Румелия, слѣдъ като Турското Българската комисия съврши прегледиането му\*.

Това е теченето и положението на въпроса по съединението до дена, въ който трбва за испълнение постановленето на Министерския Съвѣтъ да отпихувамъ за София.

(Подписанъ) И. Цановъ.

## 48.

До Негово Височество Князя отъ Г. на Геновица, Управляющій Княжеското Агенцието въ Цариградъ.

(Телеграмма.)

Цариградъ, 12/24 Мартъ 1886 г.

В. Везиръ съобщи ми, че Негово Величество Султана извѣшилъ своею високо задоволстви, по поводъ на предаденитѣ чувства, и заповѣдалъ на В. Везиръ да менови твари да поднеси на Ваше Височество императорскитѣ му поздравления и да Ви увѣдоми сѫщевременно отъ негова страна, че трѣбвало да улесните расправянието на ви-сияния въпросъ по начинъ, щото да се избягне вмѣшательството на В. Сили, иначе въпросъ щѣль да се заплете . . . .

(Подписанъ) Геновицъ.

## 49.

Негово Височество Князя до Негова Съвѣтъстъ Великия Везиръ въ Цариградъ.

(Телеграмма)

София, 14/26 Мартъ 1886 г.

Искренно благодаря на Ваша Съвѣтъстъ за телеграммата, предадена чрезъ Агента. Азъ съмъ щастливъ, че можъ да посрѣнъ желанията на Негово Величество, като заявявамъ, че приемамъ послѣдното предложение на Италия, което отстранивъ мъжнотиитъ отъ страна на Русия и замѣтива 17 и членъ отъ Берлинския договоръ, источникъ на мъжнотиитъ по станжлата спогодба. Тѣ като италианското предложение обезпечава повторното желание на Високата Портъ и моето, да се тури край на чуждата измѣса и да се осигури трайностъта въ земѣтъ, подчинени на скитъра на Негово Императорско Величество, храна тѣвърда надѣжда, че то ще се приеме отъ Високата Портъ.

(Подписанъ) Александъръ.

## 50.

Г-н Геновицъ, Управляющій Княжеското Агенцието въ Цариградъ, до Г-на Цанова, Министъ на Външните дѣла и Исповѣданието.

(Телеграмма)

Цариградъ 14/26 Мартъ 1886 г.

. . . . предадохъ на Великия Везиръ телеграммата отъ Негово Височество

Князя. Слѣдъ прочитанието ѝ Великия Везиръ ми забѣлѣжи, че Русия, Германия и Австрия били отхвърлили Италианското предложение и че другите Сили щѣли да на-дениятъ енергически предъ Негово Височество Князя за да приеме Българско Турската кон-венция, които била измѣнена съгласно съ Представителите на Великите Сили и Министъ Цанова и които конвенция съ измѣнението била приета отъ Министъ Цанова въ името на Негово Височество Князя

(Подписанъ) Геновицъ.

## 51.

Вечеръта, когато почтите и  
Ази въ къщи се пребрахъ  
И на скептикътъ, съжител мой,  
Всичко днешие разказахъ —  
Ме изслуша твой зачудено  
На засмѣ се отдалечъ,  
Че подкачи ми събудено  
Свойта жива, скръбна рѣчъ:  
Въ поривътъ си страстен и въ своята полуда  
Има ти ще бѫдешъ онази пинеруда,  
Що въ паметната огнь средь ноцна тъмъ  
Безумно гори свойтъ пѣхий крила?  
Въ живота си бѫдуши, чистъ или калещъ,  
Ти често си срѣщашъ войвода нахаденъ.  
Съ умѣшина горчива на устии бѣди,  
Съ исхлузгано чело и пощи чирти,  
Той ходи, мърмори, пълзи, агтира,  
А слаби създания навредъ се напиратъ.  
Нерѣдо приятно словце, божий страхъ,  
Съзъни неразумни развиватъ отъ тяхъ;  
Нерѣдо упини отъ рѣчи бурави  
Тѣ тръгватъ безъ огледъ въ пихки лажани  
И смѣло, съсъ вѣра, безоротно днесъ  
Рѣцъ си протягатъ човѣку безъ честъ.  
Въ тѣхъ волята пада нечутно, безслѣдно,  
Умѣтъ имъ не прави усилие посѣдне,  
Тѣ ясно не виждатъ, въ очите имъ мракъ —  
Бездуненъ и силенъ е тѣхния врагъ  
Но въ този неизвѣдържанъ и буси кипежъ  
Азъ жаза богатата наше младежъ.  
Ти сили грамадни възвѣ себѣ си крие,  
Съзънъ тѣхната подза ще видимъ ли ние  
Когато развратниятъ съвременъ герой  
И дуни навредъ като турски конъ  
И смѣло, безъ срамъ и за шията хванца,  
Цацува и страстно, съсъ бѣсъ и преграча,  
А посѣлъ изсмуква младежкия жаръ,  
Оноша съсъ подлости нейния даръ  
И, щомъ забѣжъ, че бѣдната жъртва  
Е вече създанъ пустало и мъртво —  
Съ презрене, катъ сухъ и бесъченъ лимонъ,  
На пакътъ вмирисанъ захъряя я онъ,  
Та, бѣдъ отъ мжки, отъ скръбъ останяла,  
Тя мре подъ дъждътъ, като на изгладнило,  
А той пакъ безгриженъ цѣлъ день, цѣла нощи  
Онашата пѣсенъ попъва си оци . . .

Злобенъ, дивъ, повиризъ на свобода,  
Въ дребосъкътъ откълъ противъ,  
Дари жъртви днесъ твоя войвода,  
Твой демонъ опасенъ, но миль  
Като всѣкоя гадина мръсна,  
Що шълзи изъ вонещата кайъ,  
Този войвода безизлено пълзне  
Въ най развратна и пошла моралъ.  
Проповѣдникъ на „днешни идѣи“  
На „стремления отъ днешни вѣкъ“!  
Шарлатанъ е той въ свойтъ затѣи,  
Гиусенъ робъ е и подълъ човѣкъ.  
Азъ го знай! Въ почтената кожа  
На испененъ въ борба патротъ, —  
Безщадно той смучи и гложе  
Чуждътъ кокътъ, чуждъ трудъ и чуждъ потъ.  
И възвѣ средствата той се не изира,  
Салътъ усънъ да бѫде цѣлътъ:  
Днеска сила въ честъта той наимира,  
Утрътъ плюе безъ сънъ на честъта.  
Днесъ ти казва, че хорското частво  
Крие свойтъ безънни зъри  
Въ съѣтънъ принципъ „свобода и братство“,  
Пенознати на нашата страна.  
А нѣкъ утръ цинично излизна  
Въ свойтъ дребни, но съзъни борби  
Та рѣжи, проповѣдва и казва:  
Безчести и заплювай и бий!

И катъ крий на цѣлътъ, що той гони —

Вижъ го вече забъркалъ въ грабежъ,  
Въ расправии съ банкноти, съ купони,  
Гиусенъ факторъ на гиусенъ кроежъ,  
А когато мълвата човѣчка  
Съ дългъ на позоръ го клейми,  
Той обѣя зѣбчето си писъни  
И подобенъ язикъ ти държи:  
„Да, безчестни съх тия нападки,  
Що съх синая богато врѣзъ менъ;  
Дребна завистъ е тѣхния хрѣнъ.  
Азъ съсъ злото откълъ се бора  
И рискувалъ съмъ своя животъ  
Всъ за нашия свобода и воля  
И за нашътъ притиснатъ народъ  
Менъ ми ѝ скъпо народното благо  
Азъ общачъ тазъ бѣдна тълпа  
Ти ѝ залогъ, ти подпорка съ яка  
На почнатата наша борба.  
Азъ за принципъ, за вира, свобода  
Платъ башинъ безумно пилъхъ . . .  
Въ тѣмни мракъ, що обгръща народъ  
Азъ съвѣтъ чѣзъзаренъ изъхъ . . .  
Азъ туй, азъ онуй — и на съѣтъ  
Вижъ го дрънка приятеля твой,  
Че въ Румелии пренрата завѣтни  
Предизвикалъ и съвршилъ бѣзъ той  
И че Сливница, Цариградъ, Пиротъ  
Днесъ съх излязъ на гърмадинъ му трудъ  
И награда за всичко памира  
Въ туй, че сърбътъ єли лубут . . .  
И туй всичко за общото благо,  
За България, Македония, за наше:  
Какъ съсъ вѣра и съ радостъ челяка  
Да не среци герои тогаъ?  
Въ тазъ борба на потребности дневни  
Нашътъ чувства безплодно не сѫхътъ,  
Ний се движимъ ту тихи, ту гъбви,  
Въ насъ желания и сили кипятъ.  
Не опошени още въ разврата  
Съ пътина вѣра възвѣ свойтъ мечти,  
Средъ морето, съ опасностъ богато,  
Нашътъ корабъ безумно лети.  
Е, добре! но въ борбата съ вѣлинътъ  
Този корабъ искрочно стон —  
Мрачни лоцианъ сърдито въ тъмътъ  
Го насочва къмъ остри скали  
И въ денътъ на всеобщата пораза,  
Гато чуйши плачи и скотъ далечъ,  
Ти ще спомнишъ това, що ти казахъ:  
Мойта мисъль и дружеска рѣчъ . . .

Любомиръ Цаклиниз.

г. Пловдивъ 10 Юлий 1886 г.

Който иска да разбере до какво нахадство са достигнали Цанковъ и редакторътъ на в. „Свѣтлина“, и колко градуси умствено знание притежаватъ по конституционните въпроси, азъ му препоръчамъ да прочете послѣдниятъ 185 брои отъ „Свѣтлина“, въ отдѣла послѣдни новини, страница 3 та, којо на 4-та, гдѣто ще види, че отъ нѣколко

точна Румелия; вслѣдствие на това азъ моля Ваше Височество да се облега съ ильно упование на благосклонните намѣрения спрѣмо него отъ страна на Императорското Правителство, което не ще престане да му показва своето покровителство, и азъ му препоръчамъ убѣдително да се присъедини къмъ настъпвашъ въ приемавието постановената программа, за което с думата и което е назначена да се облече незабавно съ санкцията на Конференцията.

Увѣренъ съмъ, че Ваше Височество ще благоволи да ми даде незабавенъ отговоръ по този предметъ.

(Подпись) Камилъ.

52.

Него Височество Князъ до П. С.  
Великия Везиръ въ Цариградъ.

(Телеграмма.)

София, 19/31 Мартъ 1886 г.

Полузихъ телеграммата на Ваша Свѣтлостъ. Надѣвамъ се, че Императорското Правителство ще благоволи да признае че цѣлътъ на всички ми желания и стремление на всички ми старания съ насочени исклучително да обезпечи на Българския народъ единъ успѣхъ въ законните му желания, въ съгласие съ огромните жертви, които принесе за своето дѣло и въ сѫщото време да запази и респектирамъ единствената законна суверенитетъ, т. е. оная на И. В. Султанъ. Азъ не можъ и нѣма да по-

села отъ Пловдивската околия е станалъ на 29 Юниятъ т. г. голѣмъ (?) митингъ противъ правителството отъ 715 души (?) и че нѣкой си телеграфистъ Щрванъ Рогозаровъ (?) съществуващъ въ въображението на казанитъ редакторе, не имъ приелъ телеграммата! Да

ли съ имало митингъ или не, азъ ще обясня на читателятъ нѣколко въпроси, отъ които могатъ да си праватъ каквото искатъ заключение. Селата отъ които са състоятия по-многатъ митингъ са намѣрватъ въ следущото положение. С. Одрине е на югъ а Орѣховица на северъ отъ г. Пловдивъ, и разстоянието отъ едното село до другото е 60 километра. С. Брызляница състои само отъ 40 къщи и е 5 километра до г. Пловдивъ, което зависи отъ друга община. Телеграфистъ, който неприеъ телеграммата въ бюрото е пологудъ человекъ 60 годишъ, който денемъ и нощемъ са скита изъ улиците изъ вѣстенъ подъ името Докторъ Щрванъ. Предсъдателътъ на митинга е несъществуващъ лицо; а подпредсъдателъ и членоветъ всички са оригинални личности изъ г. Пловдивъ, отъ които единъ са ревизори на крѣмчите изъ които съвсѣмъ неизлизатъ, а други инженери на улиците, които ги планиратъ ежедневно безплатно, и прочие. Букавлакско селско-общинско управление, кметъ, секретарь и общ. печатъ са вѣща съвсѣмъ несѫщес твуюши. Освѣти това писмото на предсъдателя на митинга до редакцията и резолюцията посатъ дата 29 Юниятъ, а телеграммата 26; значи телеграммата е направена три дни прѣдь митинга. Огъ изложеното до тукъ, вѣрвамъ читателю, че сте си съставили понятие, до колко нико се надиа въ лицето на народа единогрѣмешниятъ свѣтъ Цанковъ, които като неможа да прокара своите раздисали идѣи въ камарата, почнали са да се хранятъ съ фалшиви митинги, които можи би съществуватъ само въ неговата болна главица, и въ кратуните на онези гарги, които са се подписали за бюрото, и ставатъ за недѣгравка въ обществото. А редакторъ на в. „Свѣтлина“ безъ да обрнатъ внимание на противорѣчивите дати, въ резолюцията и телеграммата; несъществуващъ общ. печатъ; и освѣти това, че сега е работно врѣме и хората немогатъ да успѣятъ, да си обработатъ полската работа, а не да се събиратъ на безцѣлни митинги; обнародвали цѣла фэзшина корреспонденция по несъществуващъ митингъ, които предаватъ за храна на своите читатели. Надѣ дописката за предметниятъ митингъ, редакцията е прибавила: „статья 84 отъ Конституцията“ които статия нѣма нищо общо съ митингъ и съ

това редакторъ са доказали още повече своята слѣпота, и умственна босота по конституцията що излишно е да имъ се доказва тѣхното невѣжество по конституционните проси.

Радвай се читателю да се радвамъ и вий че свѣтъ Цанковъ вѣстържествува съ своятъ митингъ до толкова високи, що пъкъ нашия „Букавлакски митингъ“ го подигна, чакъ на връха на Витоша. Желаемъ щастливъ усъхъ на „Свѣтлинарятъ“ и тѣхните патрони съ подобни митинги.

Единъ гражданинъ.

Гр. Търново 4 Юлий 1886 г.

Г-н Редакторе!

Прѣда нѣколко седмици случайно понаднахъ въ тухашо кѣфче „Стара-Планка“, (свѣтълището на интелигенцията), гдѣто заварихъ събрали тѣрьдъ много посетители отъ разни съсловия. Въ една отъ бесѣдующите тукъ групи, безъ да знае какъвъ е билъ представителятъ предъимѣтъ на разговора, видѣхъ само, че Търновския Окражънъ Финансовъ чиновникъ, г-нъ Гер. П. Ивановъ, се исправи съ една ораторска маниера и съ тѣрьдъ високъ и наѣтъ тонъ произнесъ слѣдующите думи: „г-да! Обявявай на всеуслышание, че Търновския мировъ съдия Ив. Маловъ е взятъ ковземачъ и подлецъ, че той е взелъ взята 2000 гроша отъ В. Мѣдникарова Побѣдите, готовъ съмъ да докажа това гдѣто тѣрьба.“ Както при влизанието ми въ кафенето, така и при произнасянието на горното тѣжко обвинение, г-нъ мировъ съдия Ив. Маловъ бѣ тукъ, нѣ го чухъ да обѣли зѣбъ въ свое оправдание. Предполагахъ тогава, че господство му (съдията) замълча по дѣлобоко практическото си благоразумно съображеніе, обаче, интересно е да се знае, да ли той до сега е направилъ това, което е даъженъ да стори всѣкоя съдия въ подобенъ случай за да защити честта и достолепието на правосъддисто, което трѣбва винаги да стои на най високата благородна степенъ; защото иначе — замълчаво оправданието на това тѣжко обвинение, — съвѣта е въ право то да си вѣра, че Търновския мировъ съдия, Ив. Маловъ, е дѣйствителъ „взятъ ковземачъ — подлецъ“. Впрочемъ азъ вѣрвамъ, че ако до сега г-нъ съдиятъ е оставилъ индиферентъ къмъ това тѣжко обвинение, съ косто силно се компрометира правосъддисто, то г-нъ Министъ на Правосъддисто не ще остане хладнокръвъ.

Ще чакамъ да види резултата.

Единъ гражданинъ.

точно да се дешифрира. Ваше Височество напомнявате, въ дѣйствителностъ фактътъ за едно европейско споразумѣніе. Но не е имала споразумѣніе отъ такъвъ родъ, тъй като Силистъ не направихъ друго, освѣти, че са присъединихъ къмъ подирѣшното споразумѣніе, което става между Високата Портъ и Ваше Височество посредствомъ Вашия делегатъ. Слѣдователно, ето текстътъ на моята телеграмма <sup>2)</sup>.

Великиятъ Везиръ: (Подпись) Камилъ.

54.

Г-н Геновицъ, Управляющи Княжеското Агентство въ Цариградъ, до Г-на Цанова, Министъ на Външните Дѣла и Исповѣданіята.

(Телеграмма).

Цариградъ, 20 Мартъ 1886 г.

Цариградъ, 1 Априлъ 1886 г.

Великиятъ Везиръ, слѣдъ прочитанието на телеграммата отъ Него Височество Князъ, каза, че не повика утръ за да ми съобщи отговоръ. Той ми каза още, че се надѣва да получи тъзи вечеръ отвѣтъ отъ Великиятъ Сили по дѣлото.

(Подпись) Геновицъ.

(Слѣдва).

Имахъ честта да получа телеграммата на Ваше Височество отъ днешна дата. Прочитанието на тъзи денешна ми дава съмнѣния, че моята телеграмма не е могла

Великия Кралъ Миланъ, нъ победенъ герой, въ тронната си рѣчъ, съ която открилъ камарата въ Нишъ, казалъ мѣжду другите глупости, че България по-неже непочитала мѣждународните трактати и са бунтували, затова встѣпилъ въ война, при това благодари на войската си и на народа за показанното пожертвование и юначество! Е отъ това какво по-хубаво оправдание отъ единъ държавенъ глава, който незнае нито какво прави, нито какво предприема? Той са избрали вижда са да принуждава другите държави да почитатъ гнили трактати, нъ затова си и получили заслуженото.

И въ „Съединение“ наскочи извora на злато! Като препечатва поругателната статия противъ особата на Н. В. Князя помѣстена въ в. „Съединение“, показва извора на злато и защо Цанковъ и Балабановъ не могатъ да станатъ министри. „До гдѣто Батембергъ Князува България нѣма да прокопса“. — Тия сѫзъ ключителнитѣ думи, които въ друга форма исказани значатъ: до гдѣто Цанковъ & С-ие лудуватъ България не може да прокопса.

## ТЕЛЕГРАММИ

Виена, 4 Юлий.

Съажданието на Бисмарка съ комта Калюновъ ще етапе въ течението на мѣсецъ Августъ.

Виена, 4 Юлий.

Официалниятъ вѣстникъ извѣствиа годежа на Архидука Огонь съ княгиня Мария Йозефина, дъщерята на княза Георги Саксонски.

Нишъ, 4 Юлий.

Комисията за провѣрванието на изборите анулира вѣч мандата на нѣколко кандидати на оппозицията.

Около пѣтдесетъ първени отъ Семендиа отправиха телеграфически едно прошение до краля и скущината да искатъ анулирането избора на тѣхния депутатъ, като казватъ че този изборъ е станалъ подъ надтиска на полицията.

Бѣлградъ, 4 Юлий.

Сръбското правителство запрещава отъ сега нататъкъ транзита на барута и на какъвто и да е воененъ материалъ происходящъ отъ България съ назначение за Турция и обратно.

То запрѣща още износа отъ Сърбия както и транзита на тия предмети происходящи и отъ други държави и назначени за България или Турция.

Виена, 5 Юлий.

Калюновъ, Австро-Венгерскиятъ министъ на външните дѣла, ще отиде тин дни на Кимингенъ, гдѣто ще има едно съаждане съ Бисмарка.

Нишъ, 5 Юлий.

Комисията за провѣрванието на изборите на депутатите анулира много либерални избори.

Скущината ще се събере днесъ послѣ обѣдъ.

Извѣствието за испълждането на мнозина депутати както и за обиванието на единъ депутатъ радикаленъ категорически се опроверга.

Краковия, 5 Юлий.

Съобщаватъ отъ Варшавия на вѣстника „Czas“ че Царъ ще престои нѣкое време въ двореца Любощенки (Полония).

Австрийскиятъ престолонаследникъ и княгиня Стефания съ тѣхната свита ще престигнатъ въ двореца Любощенки къмъ началото на мѣсецъ Септемврий, гдѣто ще пристоятъ 2 дена.

Германскиятъ престолонаследникъ тъй сѫщо ще дойде да посети Царя.

Слуха относително близкото съаждане на тримата императори е лишенъ отъ всѣкаква основа.

Петърбургъ, 6 Юлий.

Вѣстниците исчисляватъ окаструванната внесена на Берлинския договоръ и считатъ че този договоръ не е вѣч освѣнъ едно прѣвръщане. Руското правителство, споредъ тѣхното мнѣніе, би трѣбвало да онтива мнѣніето на силите въ това отношение.

Берлинъ, 6 Юлий.

Както Гърция така и България правятъ големи поръчки за военни потребности и припаси. Германскиятъ вѣстникъ съглеждатъ въ това лошави признания за въ будуще.

Нишъ, 6 Юлий.

Сериознитѣ дѣйствия на скущината вѣма да почнатъ освѣнъ едва къмъ 10 и текущи. Настоящата сесия ще бъде подълга отъ обикновено. — Опозицията са исплака на края отъ становите съгадали въ отварянето на сесията и обяви че нѣма да вѣзатъ скущината до като не стане една серия отъ анкета. Г. Гарашанинъ взе мѣрки за да стане една анкета.

Отъ Народното Събрание.

София 10 Юлий 1886 г.

Въ вторникъ послѣ пладнѣ се продължиха дебатите по желѣзницата; противъ законопроекта говориха либерала Камбуровъ и цанковиста Помяновъ. Когато,

тия говориха Стамболовъ ги постоянно смущаваше, повдигна се буря вслѣдствие исканието на Каравелова за тайно засѣдане. Министрите: Каравеловъ, Цанковъ и Радославовъ се скараха публично. Тайно засѣдане се допусна, многобройната публика се испѣди; следъ туй публиката разярена насили, счупи пѣкъ врати и вѣзатъ въ галерните.

По предложението на представителя и рѣшението на болшинството отъ събранието, дойде жандармерия и войска подъ запицата на които либералното народно събрание продължи тайното засѣдане; това трая около една часъ. Мѣжду туй вѣнъ на улицата публиката разярено произнася разни неприлични думи, вѣтрѣ разярението, мѣжду депутатите неописуемо; много карания, горчиви думи и даже нѣколко сбутвания се размѣниха. Отихна. Иказа се което трѣбва ико то не въ тайното засѣдане. Подиръ съврѣннието на това безъ нужда тайно засѣдане, продължи се публичното. Галерните се пакъ попълниха.

Говориха Миневъ, Каравеловъ за законопроекта, Халачевъ прекрати дебатите, съмнитѣ протестиращи отъ опозиционерите нищо не помогнаха. Въпреки настояванието на мнозина отъ болшинството и опозицията зако-

нопроекта се негласува по принципъ както е било до сега рѣдѣтъ, а съ викъ и крѣсъци се испрати въ избранна по своему комисия. Протестаторите напуснаха залата на събранието гдѣто останаха само около 82 души и засѣдаваха. На вчерашното засѣдане засѣдаваха 120 до 144 души. Днесъ преди пладнѣ се чете речения законопроектъ втори пътъ. Поправки се непозволиха. И така желѣзницата Русе-Варна се купи за 44 и половина милиона лева, отъ които шест милиона въ брой и 38 милиона въ облигации съ седемъ на сто лихва, начиная отъ първий Януарий 1885 година.

София 10 Юлий.

Въ вторникъ преди пладнѣ Събранието разглежда законопроекта за откупуванието желѣзницата Русе — Варна. Противъ законопроекта говориха Мановъ и Иванъ Х. Петровъ депутати отъ либералната партия, а за законопроекта само Министра Каравеловъ. Дебатите се отложиха за послѣ пладнѣ.

София, 11 Юлий.

Русе Редакция „Славянинъ“.

Статията въ запита учениците и интелигенцията противъ клеветите за социализъ и нихилизъ а сѫщо и оная противъ купуванието желѣзницата Русе — Варна произведе особено хубаво впечатление между тукашното общество.

Заб. р. Подобни удобрителни отзиви за въпросната статия получихме отъ много места и като благодаримъ на приятелите си за исказването съчувствие, ние ще са потрудимъ и за въ будуще да бъдемъ пакъ така справедливи въ подобни случаи.

София, 11 Юлий.

Събранието рѣши да издаде Министра финансите съкровищни бонове за 33 милиона лева al pari лихвата неопределена. Вчера отпусна петстотинъ хиляди лева за изучване нови линии. Днесъ часа шестъ се затваря камарата. Министъ на правосѫдието ще бъде Оронаковъ.

София II Юлий

Днесъ подиръ пладнѣ Събранието издаде едночлененъ законъ по когото всички, които нападатъ било цѣлото народно събрание или пѣкъ комисия отъ него или лично пѣкъ отъ представителите въ врѣме на сесия, ще се наказватъ отъ пѣтъ до дѣсетъ години затворъ въ окови. Часъ въ шестъ камарата се закри лично отъ Княза. Съ тронното слово той благодари на представителите за дѣятелността, приеманието на разните законопроекти и предложения, а особено законопроекта за желѣзницата Русе — Варна.

## ОБЯВЛЕНИЕ.

Постоянното съдикато за урѣждане дѣлата на испадната въ несъстоятелност Ст. Ил. Малчевъ изъ гр. Русе на основание чл. 200 отъ търговски законъ извѣствиа за знание на Г. г. кредиторите на споменатия испадналъ, че отъ 12 Юлий 1886 г. ще се започне освидѣтелствуванието на заявлениетѣ и записаните имъ заминия и ще слѣда до 19 сѫщия мѣсецъ включително.

Съдикатото ще държи засѣданната си за тъзи цѣлъ всѣки денъ отъ 1 1/2 — 3 часа следъ обѣдъ, въ писалището на Г. г. Т. Теодоровъ и Г. Губидѣниковъ въ улица Александровска.

Гр. Русе 9 Юлий 1886 год.

Дѣловодителъ: Г. Губидѣниковъ.

## ОБЯВЛЕНИЕ.

Л. 529.

Казанлѣжкото Градско Общинско Управление има честь да извѣсти, че по случай о-семадесетата годишнина отъ смъртта на войводата Хаджи Димитра и другарите му, за 20 Юлий т. г. сутринта ще се отслужи парада съ надъ гробовете имъ, на староплатински връхъ — Бузлуджа.

Поканватъ се почитателите на памятьта имъ, да присъствуватъ на тържеството.

Г. Казанлѣкъ 4 Юлий 1886 г.

Отъ Градск. Управление.

Изгубено момче отъ 25 Мартъ т. г. на име Тодоръ Василевъ род. изъ гр. Русе на 11 годишна възрастъ махала Мечка; бѣлъзъ: въ поглѣда съ дѣспото око пристиска, коса руса, очи желтави, който го узнае гдѣ са намира, умолява са да ма извѣсти.

Василъ Керчевъ.

3 — 2

Въ Русчукъ.

## ИМАНЕ ЗА ПРОДАНЪ

Една лотка (варка) хубаво изработена въ Франкфорть, дълга 12 метра, широка 2 м. който же да я купи, пека се отнесе за споразумение до настъ въ Русчукъ.

Т. Стефановъ & Г. Кюсовъ.

3 — 2.

## ДИМИТРЪ МАКРИ

Д-ръ на медицината

Приема болни ежедневно въ домъ си подъ № 1908 ерѣщъ руското консулство въ Русе отъ 3 1/2 — 5 1/2 послѣ пладнѣ. — Бѣдните приема бесплатно отъ 2 — 3 1/2 ежедневно.

6 — 2

## ПРОДАВАТЬ СА

Съ една твърдѣ умѣренна цѣна 300 нови Сифона отъ фабриката „Buzenet“ въ Парижъ. — Условията и Сифоните можатъ да се узнаятъ въ магазинъ на Г-да Колобкова Санунова и С-ие въ Русчукъ.

3 — 1.

Д-ръ занимаваме съ личност наредена съ сичките ложи качества, личност отдавно осъдена и презрѣна отъ цѣлъ народъ, какъвто е всемирниятъ падлецъ и лъжецъ Христо Г. Бѣчеваровъ въ градъ ни, че значи да се уподобимъ нему. Този боклути на съвѣта, своя батачка и мюхлюзъ, иска да препише намъ. Ние го оставаме да се въсхичава отъ богатото си положение и да вѣрва че има човѣчески образъ, когато цѣлъ са въ обрънѣ на маската.

За въ будуще обѣщаваме съ, че нѣма отекаваме читателите си, съ отвѣтѣ съ по хамалските псувни на този шарлатанинъ.

Редакцията.

Редакторъ издателъ: Г. Х. Станчевъ.